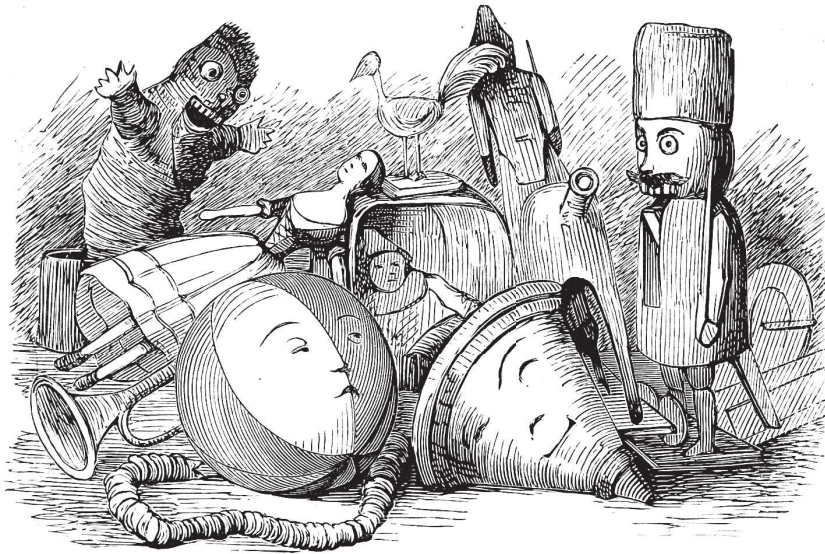

KÆRESTEFOLKENE

"Toppen dansede rundt og snurrede og altid tænkte den på bolden – der i tankerne blev kønnere og kønnere"

Toppen og bolden lå i en skuffe sammen med andet legetøj, og toppen sagde til bolden:

"Skal vi ikke være kærestefolk, siden vi nu ligger i skuffe sammen!"

Men bolden – der var syet af noget fint farvet gedeskind og bildte sig ligeså meget ind som en fin frøken – ville ikke svare på sådan noget!

Næste dag kom den lille dreng, der havde legetøjet. Han malede toppen over med rødt og gult og slog et messingsøm midt i den – det så netop prægtigt ud, når toppen svingede rundt.

"Se på mig," sagde den til bolden, "hvad siger du nu? Skal vi så ikke være kærestefolk? Vi passer rigtig godt sammen: Du

springer, og jeg danser! Lykkeligere end vi to kan ingen blive!"

"Såe, tror du det," sagde bolden, "du ved nok ikke, at min fader og moder har været hjemmesko lavet af det fineste farvede gedeskind, og at jeg har en 'prop' af messing midt i mig!"

"Ja, men jeg er af mahognitræ," sagde toppen, "og det er byfogeden der har drejet mig. Han har sin egen drejebænk, og det var ham en stor fornøjelse af lave mig!"

"Ja men, kan jeg stole på det," sagde bolden.

"Gid jeg aldrig får pisk om, at jeg lyver," svarede toppen.

"Du taler meget godt for dig," sagde bolden, "men jeg kan dog ikke forlove mig med dig, thi jeg er så godt som halvt forlovet med en svale! Hver gang jeg går til vejrs, stikker den hovedet ud af reden og siger: 'Vil du?' Og nu har jeg i mit indre sagt 'ja'. Det er jo så godt som en halv forlovelse – men jeg lover dig, at jeg aldrig vil glemme dig!"

"Tak – det skal nok hjælpe," sagde toppen, og så talte de ikke til hinanden.

Den næste dag blev bolden taget frem. Toppen så, hvordan den sprang højt op i luften, ligesom en fugl! Man kunne til sidst slet ikke få øje på den. Hver gang kom den tilbage igen, men den gjorde

te altid et højt spring, når den igen rørte jorden. Det kom enten af længsel – eller fordi den havde en prop af messing midt i sig.

Den niende gang blev bolden væk og kom ikke mere tilbage. Drengen søgte og søgte, men borte var den!

”Jeg ved nok, hvor den er,” sukkede toppen, ”den er i svalerenden og er gift med svalen!”

Jo mere toppen tænkte derpå, des mere indtaget blev han i bolden – just fordi han ikke kunne få hende. Derfor tog kærligheden til. At hun havde taget en anden, var det påfaldende ved det! Toppen dansede rundt og snurrede, og den tænkte altid på bolden – der i dens tanker blev kønnere og kønnere.

Således gik der mange år – og så var det gammel kærlighed!

Toppen var nu ikke ung længere. Men så blev den en dag helt forgyldt. Aldrig havde den set så dejlig ud. Den var nu en guldtop og sprang, så det snurrede efter. Jo, det var noget, men med et sprang den for højt op – og borte var den!

Man søgte og søgte – selv nede i kælderen – men den var ikke til at finde.

Hvor var den? Den var sprunget i affaldsbøtten, hvor der lå meget forskelligt; kålstokke, feje-affald og grus, der var faldet ned fra tagrenden.

”Nu ligger jeg rigtignok godt – her vil forgyldningen snart gå af mig! Hvad er det for nogle forarmede, jeg er kommet iblandt!”

Og så skævede den til en lang kålstok, der var pillet alt for nær, og til en underlig rund ting, der så ud som et gammelt æble! Men det var ikke noget æble. Det var en gammel bold, der i mange år havde ligget oppe i tagrenden, hvor vandet havde sivet igennem den.

”Gudskelov, der dog kommer én af ens lige, som man kan tale med,” tænkte bolden og betragtede den forgyldte top.

”Jeg er egentlig lavet af noget fint farvet gedeskind, er syet af frøkenhænder og har en messing-prop midt i, men det kan ingen se på mig! Jeg var lige ved at skulle holde bryllup med en svale, men så faldt jeg ned i tagrenden, og der har jeg ligget i fem år og sivet! Det er lang tid, kan du tro – for en frøken!”